

[Oluf Pedersen.]

være enig i. Her var sandelig Tale om en Folkerejsning, det var hele Folket, der deltog i denne Slutkamp, ligesom vi alle stod sammen igennem de fem lange Aar i en Kamp, som førtes med skiftende Midler. Denne Rejsning til Slut var nødvendig. Vi ved, at vore Folkestrejker slog en Verden med Beundring. Men vi skal være glade for, at vore Tab under Krigen ikke blev større, end de blev. Jeg synes, det var tidligt nok, vi fik Terror, fik det forbandede Gestapo ind her i Landet den 29. August 1943. Men naar jeg takker Frihedskæmperne for deres Indsats, saa maa jeg ogsaa tilføje, at eftersom det var en Folkehær uden Hensyn til Parti, saa har Lederne af denne Folkehær ikke nogen politisk Bemyndigelse, og det skal ogsaa siges, at der har fundet Overgreb Sted siden Befrielsen; men jeg tror ikke, man skal lægge Frihedskæmperne som Helhed dette til Last, tværtimod har disse Fejlgreb kostet adskillige Frihedskæmpere Livet. Jeg gaar ud fra, at Justitsministeren undersøger disse Forhold. Det skal jo ikke glemmes, at nu er der Lov og Ret her i Landet, og det er ikke Regeringen, men Rigsdagen der er lovgivende.

Den højtærede Forsvarsminister foreslaar, at vi skal godkende denne foreløbige Lov, og jeg gaar ud fra, at der ikke, som nogle Medlemmer har talt om, kan ske Ændringer i Loven. Man skal vist ikke læse Korrektur paa en foreløbig Lov, naar den foreligger til Godkendelse. Forsvarsministeren foreslaar, at de bevæbnede danske Organisationer indgaar i Hæren. Heraf maa følge, at Ministeren er enig med mig i, at Frihedskæmpernes Hær er alsidigt sammensat, at det ikke fortrinsvis er Kommunist og Dansk Samling, for ellers vilde en saadan Bestemmelse være ganske uforvarselig. Jeg har altid holdt paa Frivillighed og Alsidighed med Hensyn til Forsvaret, og jeg hilser for saa vidt med Tilfredshed, at naar der er Fare paa Færde, maa man ty til Frivilligheden. Det er den, som skal klare det i de farlige Stunder.

Vi er jo et lille Folk, og jeg mener, at Regeringen, Militærledelsen og Kongen tog forstandigt paa Spørgsmaalet i 1940, men vi skal ikke faa Storhedsvanvid i Dag, fordi disse Frihedskæmpere myldrer frem, og jeg haaber ikke, at det foreliggende Lovforslag betyder en Kursændring til en mere militaristisk Indstilling, men nærmest betyder en Anerkendelse af Frivillighedens Værdi for en kommende dansk Politioordning, for et ydre og indre Retsværn. Og jeg haaber ikke, at dette Lovforslag har

ringeste Forbindelse med de Rygter, der er fremme om, at vi fra dansk Side eventuelt skal deltage i Besættelse af fremmede Lande. Jeg tror ikke, det vil være rigtigt. Vi maa her tage i Betragtning, at de fremmede tog Hæren fra os, og jeg tror, vi faar Opgaver nok at klare i vort eget, naar vi skal holde den Orden, der skal være i hele Landet fra Skagen til Gedser og fra Esbjerg til Bornholm. Vort Riges fulde Suverænitet bygger ikke paa vor Militærmagt, men paa vore nationale Rettigheder, paa det danske Folks uomtvistelige Ret til det Land, som vi Danske bebor. Vi bygger paa Folkenes Selvbestemmelsesret, det vil ikke alene sige, at vi kun vil have dem, der hører os til, dem, der ønsker at være her, men det vil ogsaa sige, at vi kun skal have de Danske i vort Rige. Hvis der stemtes i Dag i Tyskland om, hvorvidt deskulde høre til Danmark, vilde der blive stort Flertal for det. Saa vilde der ikke blive rart at være for Danske her i Landet. Jeg mener ikke, at vi har Pligt til at tage flere Tyskere her i Landet, selv om der er nogle, der gerne vil hertil. Jeg synes, vi har rigeligt af Tyskere i Danmark i Forvejen.

Vort Militær kan aldrig blive andet end et Politi, og vi maa ogsaa ved Behandlingen af denne Lov vende os imod, at Militærmagten faar andet end Politiopgaver i vort eget Land.

For mig at se er det fuldkommen taabeligt, hvad der i disse Dage opvartes med i det nye Regeringsblad „Morgenbladet“, der efter hvad der staa i „Frederiksborg Amts Avis“ skal være fremkommet ved en Okkupation af „Fædrelandet“, og for mig at se er det nye Barn lige saa langt fra sund Tankegang, som det hedengangne „Fædrelandet“ var.

Regeringen har Ret i, at vi skal bygge paa Selvbestemmelsesrettens Grund. Jeg hilser med Tilfredshed Regeringens Udtalelser om, at vor Grænse ligger fast; men saa maa jeg ogsaa tilføje, at det er besynderligt, at en af de nye Ministre — jeg husker saamænd ikke hans Navn — udtaler sig for Grænseflytning; det maa være en Tanketorsk, da han stadig sidder i Regeringen.

Idet jeg beder den højtærede Forsvarsminister bekræfte, at de frivillige danske Organisationer maa betragtes som et alsidigt Udtryk for det danske Folk, vil jeg samtidig gøre opmærksom paa, at jeg vilde have anbefalet, at Forslaget var kommet i Udvalg, saa at Udvalget kunde se nærmere paa denne Side af Sagen og i sin Betænkning kunde bekræfte, at jeg